

Cum mă ruinează inima, cum mă rușinează plânsul

Florinpaun

Cum mă ruinează inima, cum mă rușinează plânsul
Sunt a viselor imperfecțiune, a viselor mele,
Sunt unde timpul stă cureaua la ceasurile rele.
Cum mă ruinează inima, cum mă rușinează plânsul.

Și cad pe gânduri iar, puțin mai mult ca ieri,
Ca o căpușă-s, ce stau sugând l-al vieții gât.
Te îndură dar și fă, al său suflet cum să-i ceri,
Că de când n-avea să-i fie, norocu-i l-a urât.

Tu o cruce să nu-i pui, un nume să nu-i lași,
Îngeru-i pângărește-l, cel năpârlind de greață,
Fă-i din aripi așternut dracilor băuți și grași,
Și cununa i-o sfărâmă, de care fire i s-agață.

Cât voi a ei figură, din uitări să-i fac sicriu,
Dar putea-voi oare, să mă iert, de-aș izbuti?
Cu a morții consolare, ce nicicând m-a liniști,
L-al meu declin s-amân, mai rece și pustiu.

Cum mă ruinează inima, cum mă rușinează plânsul
Sunt unde astă fericire `și-a ființă în cădere,
Sunt trecutul fără urmă, o durere din durere.
Cum mă ruinează inima, cum mă rușinează plânsul.